

Производството е по чл. 58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Т.И. К.-М. с ЕГН: ***** с адрес в /адрес/ срещу Наказателно постановление № 439708- F472420 от 31.05.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на Националната агенция за приходите – гр. София (ТД на НАП – София), с което на жалбоподателя, на основание чл. 178 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложена глоба в размер на 500 лв. /петстотин лева/ за нарушение на чл. 109, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 107, т. 4, б. „а“ от ЗДДС.

Жалбоподателят не е доволен от атакуваното наказателно постановление и моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Същият развива доводите си за неправилно приложение на материалния закон, като се позовава на измененията на ЗДДС в сила от 01.01.2019 г., с които в чл. 107 от с.з е въведена възможността обявеното в ликвидация юридическо лице да избере да остане регистрирано за целите на облагането с ДДС до датата на заличаването му от Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел. Същевременно се излагат твърдения за осъществени предходни проверки от органите по приходите, в които не било констатирано процесното нарушение. Алтернативно се застъпва становище за наличие на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, мотивирано от обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път, както и че от същото не произлезли вредоносни последици. А що се касае до размера на наложената санкция, се посочва, че доколкото жалбоподателят вече е пенсионер, то заплащането на глобата ще го лиши от целия му месечен доход.

Въззиваемата страна – Директор на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП - София, редовно призована, чрез процесуалния си представител, моли да се потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно, като претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, след като разгледа жалбата, обсъди доводите в нея и се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното :

Жалбата е подадена от лице, спрямо което е наложено административно наказание, т.е от субект с надлежна процесуална легитимация, като същата е подадена в срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**, по следните съображения:

С акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F472420 от 15.02.2019 г., съставен от Д.П.П. на длъжност „старши инспектор

по приходите“ в Национална агенция за приходите при Териториална дирекция – гр. София е установено, че на 11.02.2019 г. е извършена проверка по документи на „Т.С.“ ЕАД с ЕИК /xxx/ във връзка с подадено Заявление за deregистрация по ЗДДС с вх. № 223921900216961/29.01.2019 г. по описа на ТД на НАП – София на основание чл. 107, т. 4, б. „а“ от ЗДДС. Установено е, че жалб. Т.И. К.-М. в качеството си на ликвидатор на дружеството не е изпълнила задължението си да подаде заявление за deregистрация по ЗДДС на основание чл.107, т.4, буква „а“ от ЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл.109, ал.1 от ЗДДС в случаите, когато дружеството се прекратява с ликвидация, ликвидаторът подава заявление за deregистрация по ЗДДС в компетентната териториална дирекция на НАП в 14-дневен срок от настъпване на съответното обстоятелство по чл.107, т.4, б.„а“от ЗДДС. В конкретния случай при извършена проверка в информационния масив на Агенция по вписванията, е установено, че с Удостоверение № 20180630110915/30.06.2018 г. се вписва прекратяване на търговската дейност и обявяване в ликвидация на „Т.С.“ ЕАД с ЕИК /xxx/. Датата на възникване на обстоятелството е 30.06.2018 г. От горното, извършилият проверката инспектор по приходите, приел, че ликвидаторът Т.И.К.-М. е била длъжна да подаде заявлението по чл.109, ал.1 от ЗДДС до дата -14.07.2018 г.. В случая заявлението за deregистрация по ЗДДС е подадено на 29.01.2019 г. – т.е. със закъснение от 199 /сто деветдесет и девет/ дни.

В акта е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 109, ал. 1 във връзка с чл. 107, т. 4, б. „а“ от ЗДДС.

Въз основа на акта е издадено процесното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетеля Д.П.П., както и от приложените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства.

При така очертаната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

–

Съобразявайки дадените от касационната инстанция указания, имащи характера на задължителни, и осъществявайки дължимия контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, настоящият съдебен състав намира, че процесното нарушение е осъществено на 17.07.2018 г. Последното се характеризира с форма на изпълнително деяние „бездействие“, което обуславя факта, че фактическият състав на нарушението се счита за изпълнен в първия ден, следващ изтичането на правнорегламентирания срок – в случая този, в който ликвидаторът на дружеството е следвало да подаде пред НАП заявление за deregистрация по ЗДДС. Тъй като се касае за неprisъствен ден (14.07.2018 г.), при отчитане на

правилата за изчисляване на срокове по чл. 183 във връзка с чл. 84 от ЗАНН, крайният срок за подаване на съответното заявление е бил първият следващ присъствен ден - 16.07.2018 г., съответно деянието се счита извършено на 17.07.2018 г.

От датата на осъществяване на процесното административно нарушение (17.07.2018 г.) до постановяването на решението от настоящия съдебен състав са изминали повече от четири години и шест месеца, като изтичането на този срок води до погасяване на възможността за продължаване на административнонаказателното производство на основание настъпила абсолютна давност. Макар и давността да не е изрично предвидена като основание за прекратяване на административнонаказателното производство, същата съгласно чл. 11 от ЗАНН е приложима, тъй като според посочената разпоредба за неуредените в закона случаи по отношение на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността и др., се прилага Наказателният кодекс. В този смисъл, процесният административноправен спор попада в хипотезите на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5, вр. ал. 3 от НК.

В действителност към датата на изготвяне на съдебния акт според чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в срок от три години. (след изм. ДВ. бр. 26 от 06.04.2010 г.). От друга страна, съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Следователно, в случаите, в които законът предвижда наказание „глоба“, както е в случая, възможността дадено лице да бъде санкционирано се изключва с изтичане на 4 години и шест месеца от извършване на деянието. Този срок в настоящият случай е изтекъл на 17.01.2023 г. В процесния случай, към датата на произнасяне на настоящата инстанция са налице предпоставките на чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, за които съдът следи служебно, доколкото чл. 11 от ЗАНН по въпросите, касаещи давността, препраща към НК.

Горното обуславя липсата на необходимост от разглеждане на нарушението по същество и осъществяване на преценка на изложените в жалбата фактически твърдения и доводи за квалифициране на процесния случай като маловажен.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: